

Lusi Holidej

TIHO VEČE S ODRI HEPBERN

Prevela
Tatjana Bižić

■ Laguna ■

Naslov originala

Lucy Holliday

A NIGHT IN WITH AUDREY HEPBURN

Copyright © Lucy Holliday 2015

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

© Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

FSC © 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Jun 1999.

NEMA TEORIJE DA ĆU DOBITI OVU ULOGU. PRVO I PRVO, predstava se zove *Moje pesme, moji snovi*, a ja umem da pevam otprilike kao zardali otvarač za konzerve. Mrtva sam ozbiljna, ne umem da otpevam ni najjednostavniju melodiju. Ako se režiser i asistentkinja koja vodi audiciju odjednom predomisle i odluče da od ovih stotinak klinki koje su došle odaberu zvezdu skroz-naskroz novog mjuzikla *Pesme zardalog otvarača za konzerve...* onda sam, nema sumnje, ona prava. Dok se to ne desi, procenjujem da su mi šanse da dobijem ulogu Luize fon Trap nulte.

Ah, samo još nešto – sve ostale devojčice ovde u Novom vimblonskom pozorištu s ceduljicom na kojoj piše LUIZA na grudima sitne su, plave i medene, dok sam ja malčice krakata, kosa mi je boje duplog espresa i premda nisam toliko ružna da bih morala da se pokrivam čaršavom po glavi, nisam baš nešto ni medena.

U stvari će se režiser i asistentkinja koja vodi audiciju sigurno ozbiljno upitati zašto li sam ja uopšte došla.

Odgovor je prilično jednostavan: zbog mame.

Evo i nje, huji prema meni i mojoj sestri Kas, vraća se iz ljute petominutne bitke sa sekretaricom asistentkinje za audicije.

„Uspela sam!“, viče skoro iz sve snage i pobeđnički zamahuje pesnicom otprilike onako kao što uvek uradi Tim Henman na centralnom terenu Vimblona, oko kilometar i po odavde, pre nego što će ga izbaciti iz takmičenja do sledeće godine.

„Mama, je l' ne možeš malo tiše?“

Pa mislim stvarno, već me je ionako sramota što je naterala Kas i mene da na audiciju dođemo u istim, svetložutim haljinicama, kao kod austrijskih pastirica (Kas doduše izgleda neodoljivo u svojoj, ali Kas ima osam godina i slatka je, a ja sam sva nezgrapna i imam trinaest godina, i u svetložutoj haljinici izgledam kao nepopunjena krpna lutka u premaloj haljinici za krpene lutke, koja je pritom još prethodno pojela čitavu picu s debelim testom), a ona sad dodatno privlači pažnju na nas tri.

„Pristali su da tvoju audiciju počnu pola sata ranije, Kas“, nastavlja mama kao da ja ništa nisam ni rekla, „jer mi moramo da požurimo zbog hitne porodične situacije.“

„Kakve hitne porodične situacije?“, pita Kas.

„Znaš, one vrlo važne“, izvrđava mama. „Svejedno“, dodaje spuštajući glas tako da je čujemo samo Kas i ja, „štos je u tome da ćeš tako izaći na audiciju pre najmlađe male Vokerovih, a radi toga sam spremna drage volje da kažem da ti deda i baba gore živi, samo ako će nam to upaliti.“

„Najmlađa mala Vokerovih“ je zla kob moje majke i sestre: devet joj je godina i trostruko je talentovani – za

pesmu, igru i glumu – izdanak iz naizgled beskonačne povorke Estradnih Vokera. Potukla je u poslednje vreme Kas u nadmetanju za tri velike uloge: Eni u *Eni* koja je postavljena u *Ajzberi Votersajdu*, Kozetu u *Jadnicima* koji se izvode u *Sekombu* u Satonu i, što njih dve peče najgore od svega, Tejvjeove najmlađe kćerke Bjelke u najnovijoj postavci *Violiniste na krovu*, koja će ići na gostovanja po čitavoj zemlji. Mala je u ovom času u suprotnom uglu foajea od nas, uvežbava neka arpeđa koja zvuče stvarno fantastično i s vremena na vreme, bez ikakvog opravdanog razloga, silazi u zadivljujuće terce. Nemam pojma je li potrebno pevati terce u predstavi *Moje pesme, moji snovi*. Stvarno se *ne sećam* da je Džuli Endruz u filmu pevala terce, ali jedno je sigurno, odlične su da isprepadaju sve ostale kandidatkinje za Brigitu. Tri su, pri poslednjem razmetanju tercama, jednodušno briznule u suze i pobeogle s audicije pre nego što su uopšte i prozvane, iako je najmlađa Vokerova curica zbog toga popila poštnu grdnju od starije sestre, Estradne Vokerove koja je očigledno došla zbog uloge Luize i izgledalo mi je da, baš kao ni ja, uopšte nije oduševljena što je ovde.

„Samo im treba pružiti priliku da vide *tebe* pre nego *nju*, mila“, objašnjavala je mama mojoj sestri, „i uloga je tvoja. Treba li još jednom da te preslišam reči za pastirčinu pesmu ili misliš da si je sad zapamtila?“

„Zapamtila sam, mama.“ Kas je punih pet godina mlađa od mene, ali ima pet puta jaču petlju nego ja. „*Pobogu*. Ako i zaboravim nešto od važnih reči, samo ću što brže preskočiti na onaj deo iz *Ratova zvezda*.“

I mama i ja smo se zabezegnuto zagledale u nju.

„Ma znate, ono kad pevam Joda Joda Joda Joda... Samo ne znam“, požalila se, „kakve žive veze s Jodom imaju *Moje pesme, moji snovi*.“

Pomislila sam kako moram da izađem malo na svež vazduh.

„Kuda ćeš?“, ciknula je mama kad sam pružila ruku preko narandžaste plastične stolice da dohvatim svoj ranac.

„A šta ćemo s tvojom audicijom?“

„Meni počinje tek u tri i deset, mama, za tri i po sata. Mislila sam da izađem i potražim neko mirno mesto da se malo preslišam.“

„Da nađem mirno mesto da se malo preslišam“ često znači da će me malo ostaviti na miru i neće dolaziti da me gnjavi da pomognem Kas da nauči tekst za audiciju koja je na redu, ili da neće dolaziti Kas i gnjaviti me da je našminkam tako da liči na Sabrinu, vešticu tinejdžerku.

Časna reč, da sam ponavljala svoj tekst koliko sam se pravila, verovatno bih se na ovoj audiciji pokazala kao prva liga, tačno kao Estradni Vokeri.

„Verovatno ti je to dobra ideja“, složila se mama, jer iako je sigurno znala da nema šanse da dobijem ovu ulogu, ipak je neću obrukati ako bar budem bila dobro uvežbana. „Ovaj... Libi.“ Izvadila je mobilni iz torbe i dala mi ga. „Hoćeš li, *molim te*, da pozoveš oca i podsetiš ga da u četiri treba da dođe po tebe *ovamo*, a ne našoj kući. Ostavila sam mu već dve poruke u govornoj pošti i nemam nameru da ga ponovo zovem. Ne misli valjda da ja nemam pametnija posla nego da ga jurim okolo ne bih li ga nekako ubedila da se drži dogovora i vidi se sa svojom jedinom kćerkom, s kojom se viđa vrlo retko.“

„Zauzet je, radi na knjizi“, branim ga ja.

„Aha, a papa je katolik“, odgovara mi mama.

Što znači da je kucnuo krajnji čas da zbrišem pre nego što mama opet počne da skida redom sve zvezde zbog tatine knjige. Ovoj ionako odvratnoj čekaonici samo još fali da mama opet plane na tatu tako da biste mirne duše pomislili kako su razvedeni tek deset minuta, a ne celih deset godina.

Mislim stvarno, od Majkla, Kasinog oca, razvela se pre šest meseci, ali za sve vreme dok je rešavala te poslove s njim uspevala je da ostane mirna – ljubazna čak.

„Dobro, dobro“, rekla sam već uzmičući ka vratima glavne sale. „Vidimo se malo posle. Obori ih tamo s nogu, Kas.“

Kas je međutim počela da se prska *Evijanovim* sprejom za lice i uopšte nije obratila pažnju na mene.

Sala u Novom vimblodonskom pozorištu bila mi je već prilično dobro poznata jer sam prošlog novembra danima čekala Kas dok je dolazila na probe za pantomimu *Dečica u šumi*, koja se davala oko Božića. Sala je tako ogromna da lako možeš da se sakriješ pozadi, u gornjem krugu sedišta, i niko ne može da te nađe i da te gnjavi, sve i ako mu je do toga. Zato sam tamo pošla i sad, da ugrabim malo mira i tišine. Tu je u stvari lepo, stvarno jeste, samo kad se malo izduvaš pošto se popneš uz milijardu stepenica. Uvek sednem u red F – odomaćila sam se onih beskrajnih hladnih dana u novembru koje sam tu provela s knjigom, diskmenom i bogatim sendvičem s cezar salatam, na koji bih spiskala ceo nedeljni džeparac u *Pretamanžeu* preko puta stanice.

Smestila sam se na sedište 23, na savršenom mestu, tačno na pola reda, i zavukla ruku u ranac da izvadim knjigu.

Zapravo, *knjige*. Tri, posebno naručene u našoj biblioteci u Kenzal Rajzu, stigle su mi juče.

Hemfri Bogart: Biografija

Čovek i plesač: Život Freda Astera

Čarolija: Život Odri Hepbern

Hmmm.

Sad kad ih držim u rukama, ne žuri mi se toliko da se zagnjurim u njih kao što sam mislila da hoće.

Izgedaju mi pomalo...

Neću baš da pomislim *dosadne*, pošto mi je sve tri preporučio tata – on ih preporučuje kao lektiru svojim studentima istorije i teorije filma, a sumnjam da bi ih preporučivao da su stvarno tako dosadne kao što izgledaju.

Sigurna sam da neće ni biti dosadne kad se malo zadubim u njih.

Samo, ja u stvari volim filmove, a ne sve to pridikovanje o njima, kako to pomalo prezrivo naziva moja mama.

Tata to ne radi. Ne pridikuje, to sam htela da kažem. Iako njemu posao i jeste da pridikuje, tako da ne bi bilo ništa pogrešno ni ako bi pridikovao.

Ponekad ipak mislim da je malo šteta što on više ne može, bar se meni tako čini, da uživa u samim filmovima, a on me je s njima upoznao, onda kad sam još odlazila da prenoćim kod njega. Birao ih je pažljivo, za početak laganije – *Neki to vole vruće, Divan život, Praznik u Rimu* – kad sam imala sedam, osam godina, pa onda polako ka ozbiljnijima – *Kazablanka, Bulevar sumraka* – kad mi je bilo deset, jedanaest. Nisam možda uvek razumela sve što gledam (tačnije, u slučaju *Građanina Kejna*, na primer, nisam razumela ništa od onoga što gledam), ali to me nije

sprečavalo da budem potpuno omađijana. Znaite, holivudski *sjaj* koji je iz svega zračio. Tata bi mi napravio kokice – pa, napravio mi je dva-tri puta – i pogasio sva svetla, a imao je ogroman televizor, tako je bilo skoro da smo u pravom bioskopu... a filmske legende kao da su silazile s ekrana u život. Merilin Monro. Ingrid Bergman. Grejs Keli. Lorin Bekol. Odri Hepbern – najviše od svih, Odri Hepbern.

Ne, potpuno sam sigurna da knjiga o Odri Hepbern neće biti dosadna. Kako bi knjiga o njoj mogla da bude dosadna? Najomiljenija od svih mojih omiljenih, filmska zvezda koju obožavam od prvog trenu kada sam je videla.

Počecu od nje – Bogija i Freda Astera ostaviću za neki drugi dan – tako da mogu o njoj da razgovaram s tatom kad se budemo videli večeras, on ih je sigurno već sve pročitao: piše knjigu, moj tata, ne samo o Odri Hepbern i Hemfriju Bogartu nego o... čekaj samo malo, kako je on to nazvao prošli put kad mi je govorio o tome? *Konačnu, definitivno ažuriranu, bez ikakvih ograda napisanu istoriju najuzbudljivije holivudske ere*. Biće znači stvarno lepo da večeras uz večeru popričamo o svemu što sam pročitala i nadam se...

„Je li dobra?“

Neki dečak, sedi dva reda iza mene, u redu H.

Pa dobro, rekoh „dečak“, ali glas mu je kao da ima četrnaest ili petnaest godina, a tako i izgleda – okrenula sam se da ga pogledam – tako da bi možda tačnije bilo da ga nazovem mladić. Visok je, ima možda i dva metra ako je suditi po nogama, koje je prebacio u red G. Na sebi ima svetlosmeđu duksericu koja mu se slaže s kosom i preširoka mu je u ramenima, tako da u njoj izgleda pomalo žgoljavo.

„Knjiga, je li dobra?“ dodaje, a zatim žurno dodaje, verovatno zato što buljim u njega s izrazom zaprepašćene zlatne ribice: „Nisam išao za tobom ni išta tome slično, samo sam sedeo ovde da se malo odmorim, kad si ti ušla.“

„Da se odmoriš od audicije?“ pitam ga ravnim glasom u kome se čuje dosada, kakvim treba da se obraćaš dečacima (mada ja to ne umem baš dobro, meni uvek glas zvuči kao kod depresivnog robota).

„Pobogu, ne! Nisam došao na audiciju, nego sam samo tu sa sestrama. Mama je morala jednu da odvede na audiciju za Kraljevsku baletsku školu, a nije htela da one same idu autobusom čak ovamo do Vimblona.“

Sestre – više njih – na audiciji za ovu predstavu, a još jedna pokušava da se upiše u Kraljevsku baletsku školu...

„Nisi valjda jedan od Estradnih Vokera?“ upitala sam.

Za trenutak je izgledao zaprepašćeno, a onda je prasnuo u smeh.

„Grom i pakao. Nije valjda da tako zovu moje?“

„Izvini... stvarno, izvini... baš je to bilo uvrnuto. Samo vas ja tako zovem, i to samo u glavi, nikom drugom to ne govorim.“

„Ne izvinjavaj se. Hoćeš sendvič?“

Sad je na mene red da se malo zaprepastim, jer je to rekao bez ikakvog povoda, ali on kao da ništa nije primećio, zauzet otvaranjem velike plastične posude smeštene na sedištu do njega, iz koje je izvadio komadešku nečega umotanog u masni papir, zatim nasečeni paradajz i listove salate, i džepni nožić.

„Uvek poneseš svoju hranu kad znam da ću morati da se gnjavim čekajući na ovim glupim audicijama“, objašnjavao

mi je izvlačeći iza sedišta, kao neki mađioničar, čitav baget u papirnoj kesi. „Ovaj čedar je fantastičan. Irski. Dobio sam od sestre za rođendan.“

„Poklanjaju ti *sir* za rođendan.“

„Ne, izvini, nisam mislio da će ispasti tako uvrnuto. Poklonili su mi članstvo u klubu ljubitelja sira. Svakog meseca ti poštom pošalju neki drugi *sir*.“ Nožićem je s oduševljenjem seckao čedar. „Onda, hoćeš sendvič ili nećeš?“

„Da. Molim te. Rado bih.“

„Odmah stiže. Uzgred, ja sam Oli. Oli Estradni Voker.“ Osmehnula sam mu se od uva do uva. „Libi. Libi Lomaks.“

„A ti si došla na audiciju?“

Iznenadena sam što me uopšte pita s obzirom na moju žutu haljinicu kao kod austrijske pastirice i sve to, ali moguće je i da je pomislio da se ja stvarno ovako oblačim... Ponovo dohvatim ranac i brže-bolje izvlačim sivi duks s kapuljačom, pa ga navlačim na sebe da malo zamaskiram najgore strane svog lažnog austrijskog imidža.

„Jesam“, priznajem, „ali samo zbog moje mlađe sestre, ona je u našoj porodici rođena za pozornicu, a zbog nje sam nekako i ja upala u sve ovo.“

„Stvarno? Meni izgleda da gluma i tebe prilično interesuje.“ Očigledno sam izgledala pomalo zbunjeno, pa je pokazao knjigu u mojim rukama. „Odri Hepbern. Voliš je?“

„Nju svi vole.“

Slegnuo je ramenima. „Ja ne. Ne kapiram što svi toliko luduju za njom.“

Gledam ga zabezegnuto. „Ne dopada ti se ni u *Doručku kod Tifanija*?“

„Nisam ga ni gledao. U stvari kad razmislim, nisam gledao nijedan njen film.“

„Kako onda možeš da kažeš da je ne voliš? Trebalo bi da pogledaš neki njen film. Upravo se daje...“ – zastajem jer gotovo uvek pogrešno izgovorim ovu reč – „*retrospektiva*“ filmova Odri Hepbern u bioskopu *Princ Čarls* na Lester skveru. Kao komemoracija, jer bi ove godine napunila sedamdeset. U stvari, ja večeras idem tamo s tatom.“

„Hm. Znaš da se na Lester skveru daje *Matriks*?“

„*Matriks*“, kažem oholo, „nije *Doručak kod Tifanija*.“

„Nije. Dobro. Očigledno da potpuno luduješ za Odri Hepbern“, vedro kaže Oli Voker. „Vidim da se s tobom ne može razumno razgovarati o tome.“

„Ne ludujem za Odri Hepbern!“, pobunila sam se.

S druge strane...

Nema mnogo ljudi kojima sam ovo ispričala... zapravo, nikom živom nisam ovo rekla, ali ponekad mi dođu... ovaj, ne znam kako bi se to nazvalo? Sanjarenja? Fantazije?

U tim fantazijama smo Odri Hepbern i ja najbolje drugarice; izlazimo zajedno na čudesna mesta širom Njujorka i Pariza; razgledamo izloge na Petoj aveniji i pijemo čaj u *Ricu*; a pre svega, ona je uvek tu kad hoću da popričam s njom, uvek me sasluša kad mi nešto pođe naopako u životu, umiri me i pruži mi mudar i savršeno odmeren savet, i pritom sve vreme izgleda tako šik u Živanšijevim kreacijama da ti stane dah i sve vreme zrači onim svojim blagim spokojem.

Ne znam jeste li dosad već primetili, ali ja u svom stvarnom životu, van fantazija, nemam mnogo ni smirenosti, ni mudrosti, ni blagog spokoja. Ni Živanšijevih kreacija, kad ih već spomenusmo.

Znam da ovo zvuči malo uvrnuto – u redu, u redu, znam da definitivno zvuči skroz-naskroz uvrnuto – ali najiskrenije, ko *ne bi* želeo da ima najbolju drugaricu kao što je Odri Hepbern? Tako milu, tako punu stila i uopšte krajnje divnu u svakom zamislivom pogledu. S kim se može bolje proćaskati u trenucima dokolice o svemu što te muči, od groznih bubuljica koje su ti izbile celom dužinom brade baš uoči disko-večeri za kraj školske godine, preko toga da ti mama odbija da prihvati da možda baš i nisi rođena za karijeru pod svetlima pozornice... pa do toga što se s vremena na vreme zabrineš da ti tata više voli društvo odavno pokojnih filmskih zvezda nego tvoje.

„Libi?“

Oli Voker me zabrinuto gleda.

Sad kad ga malo bolje pogledam, lice mu je u stvari prilično lepo. Ima stvarno zanimljive sive oči, kao kamičići na kornvoljskoj obali, a osmeh mu je mio, pomalo onako kos, i – stani malo, šta se ovde dešava? – pruža ruku preko naslona mog sedišta, hvata moju ruku, blago mi širi prste i...

Stavlja mi na dlan veliki, svež sendvič sa sirom.

„Sve mi se čini da ti stvarno treba sendvič“, kaže ljubazno.

Skroz sam smešna. Kako sam uopšte mogla i pomisliti da će... Šta? Da me drži za ruku? Da me poljubi?

„Ne, ne, ne“, kažem pokušavajući da mu vratim sendvič. „Prvi je za tebe.“

„Sve je u redu, napraviću sebi drugi.“

Upravo tad mi u rancu zazvoni mamina nokija.

Na moje strašno nerviranje, ne uspevam da je iskopam pre nego što prestane da zvoni.

„Imaš svoj mobilni?“ Oli podiže pogled sa sendviča koji pravi ka meni. Izgleda prilično zadivljen.

„Čoveče, ma ne, ovo je mamin.“ Displej mi pokazuje da je zvao tata. „Trebalo bi da se javim tati, ako nemaš ništa protiv. Dolazi ovamo po mene posle audicije.“

„Naravno. Vodi te na retrospektivu filmova Odri Hepbern.“

„Da, i“, dodajem pošto stičem blagi utisak da Oli Voker smatra kako je retrospektiva filmova Odri Hepbern nešto pomalo pompezno, „na večeru u Kineskoj četvrti.“

„Hej, super, gde?“ Olija izgleda mnogo više zanima kineska klopa nego retrospektiva filmova. „Znam dva-tri stvarno odlična kineska restorana u Sohou ako te zanima. Radio sam malo prošlog leta u jednom bistrou u Sohou – kad završim srednju, idem da studiram ugostiteljstvo – i posle smene je celo osoblje uvek išlo na fantastično mesto u Ulici Lajl...“

„U redu je, tata je već rezervisao na svom omiljenom mestu, u *Zmaju od žada* u Ulici Džerard. Tata tamo stalno ide.“

„A, dobro.“ Oli se malo pokunjio, pa mi je sinulo, sekund prekasno, da je – možda? – hteo da me zadivi pričom o tome kako je radio u bistrou. „Je li dobar restoran?“, pita me.

Ne znam da mu kažem, jer nikad nisam bila u *Zmaju od žada*. Tata je nameravao da me vodi nekoliko puta, ali nam nikad nije uspelo. Bio je stvarno, stvarno zauzet poslednjih meseci – pa dobro, godina, valjda – i zato je mnogo puta naš plan da izađemo na neku lepu večeru posle bioskopa otkazan u poslednji čas.

Evo ponovo mi zvoni telefon. Sad sam se na vreme javila.

„Merilin, zdravo“, čujem tatin glas čim sam prihvatila poziv. „Slušaj, moraćeš da kažeš Libi da neću uspeti...“

„Tata! Zdravo!“ (Prekasno sam se setila da on više voli da ga zovem po imenu – Edi – jer je tata dosadno i zvuči kao da je već star.) „Htela sam da kažem Edi, izvini. Nije mama, ja sam.“

„Libi!“ Iznenadio se. „Nisam očekivao da se ti javiš.“

„Mama mi je dala svoj telefon, trebalo je u stvari ja da pozovem tebe, da te podsetim da dolaziš po mene ispred pozorišta u Vimbltonu, ne do kuće.“

„Da, zato te zovem, mila moja. Ne mogu da stignem.“

„Ne možeš...“ Prekinem se usred reči i duboko udahnem. „Mislila sam da ćemo slaviti moj rođendan.“

„Mm. Tačno. Drugi put ćemo, mila, obećavam.“

Isto si to rekao i prošli put, samo što mu nisam rekla. I pretprošli.

„Sumanuto radim da stignem ovaj novi krajnji rok, a koledž neće da mi da odsustvo s predavanja iako su obećali da hoće...“

„U redu je“, kažem najsmirenijim, najzrelijim glasom jer hoću da tata zna da se neću zbog ovoga ponašati kao da sam mala. „Naravno da ti treba vremena i prostora da pišeš, tata. Edi, htela sam da kažem. Sve je potpuno u redu. Drugi put ćemo, baš kao što kažeš.“

„Tačno tako. Uvek mogu da računam na tebe da ćeš me razumeti, Libi. Zvaću te da predložim neke datume, važi?“

„Prilično sam slobodna sledećeg vikenda, i onog posle, ili...“

„Odlično. Zovem te. I vidimo se uskoro, važi?“

„Važi, Edi, samo mi javi k...“

Prekinuo je.

Ubacujem kao nemarno telefon nazad u ranac i zaposlim se grickajući krajičak sendviča. „Odličan je“, kažem. Izbegavam da pogledam Olija Vokera u oči.

„Rođendan ti je?“, pita me on malo posle onim čudnim glasom – supernežnim, iz čista mira, kao da je pomislio da ću možda pući ili nešto.

„Ne, ne! Rođendan mi je bio pre nekoliko nedelja. Tačnije, meseci. Bio je u februaru.“

„Rekla si preko telefona...“

„Zato što, kad mi je bio rođendan, nisam videla tatu, bio je... oboje smo bili mnogo zauzeti. Zbog toga je trebalo da proslavimo danas, sa zakašnjenjem. Proslavićemo za dve-tri nedelje ili već nekad.“

„Razumem.“ Oli se malo ućutao, onda se nakašljao, pa rekao: „Hej, znaš, ako bi htela ipak da pogledaš film i da posle izađeš na večeru, mogu da te povedem na *Matriks* i u kineski restoran. To jest, ako te mama pusti.“

„O!“ Sad ga stvarno pažljivo gledam. Zatečena sam. Da li to... da li me prvi put u životu neki dečko zove da izađemo? „N... ne znam.“

„Ići će i moja sestra Nora“, kaže on brže-bolje, „tako da nećemo biti nas dvoje sami ili nešto.“

A, tako. Znači ne zove me da izađemo. Naravno. Odjednom – pojma nemam zašto, jer nije mi to prvi put da sam se razočarala zbog nečega što mi je neki dečko rekao ili što je uradio – osećam kako mi grozne, jetke suze peku oči i bez upozorenja tri – osećam jednu po jednu – kliznu s trepavica.

„Joj, čoveče.“ Oli Voker nije mogao da ne primeti moje suze i sad izgleda kao da je na mukama, kao da bi najviše voleo da nije pominjao ni filmove ni kinesku hranu. Da nikad nije ni *čuo* za filmove ni kinesku hranu. Ili – najviše od svega – da nikad nije sreo i upoznao mene. „Nisam hteo da... slušaj, ne mora da bude *Matriks*! Ići ću s tobom na tvoju

retrokakobeše Odri Hepbern ako hoćeš. Nora bi to ionako više volela, sto posto... evo nje!“ Samo što se nije zagrcnuo od olakšanja, mašući kao utopljenik ka ulazu za gornje redove, malo niže ispod nas, na koji je upravo ušla jedna devojčica.

Nora je naravno ona lepa, plava i kao stvorena za Luizu Estradna Vokerova koja je izgrdila najmlađu Estradnu Vokerovu zbog razmetljivosti.

„Oli, zdravo.“ Pošla je ka nama uz prolaz između redova, škiljeći u polumraku, dok sam ja nadlanicom sklanjala suze. „Došla sam samo da ti kažem da su pomerili Kitinu audiciju za petnaest minuta jer neka devojčica ima hitan slučaj u porodici, pa... o“, primetila me je, pa je zastala pored reda F. „Zdravo.“

„Zdravo“, odgovorila sam gutajući knedlu. „Ja sam Libi.“

„Ja sam Nora, Olijeva...“ Zastala je. „Ti plačeš?“

„Ne, ne, uopšte!“ lažem primoravajući se da joj se osmehnem široko i veselo, a kako mi nos curi i obrazi su mi mokri od suza, ne samo da se očigledno vidi da sam lažljivica nego verovatno izgledam i pomalo poremećeno.

„Oli!“, okrenula se Nora bratu. „Šta si joj uradio?“

„Ništa nisam uradio!“ pobunio se Oli. „Treballo je večeras da se vidi s tatom, ali je on morao da otkáže.“

„Nema to veze s mojim tatom. Svejedno, dobro sam. Ne plačem! Verovatno bi trebalo da se vratim dole, audicija mi je za... oko tri sata...“

„Mili bože, ne valjda i ti.“ Nora Voker pravi saosećajno lice i na trenutak strašno liči na svog brata. „Ovo je, časna reč, poslednji put da sam pristala da dolazim na ove grozote samo da bih usrećila mamu. A sve mi se čini da se ni ti ne raduješ što si ovde.“

S jedne strane me vreba opasnost da se pokažem kao mlitavica koja nije u stanju da se usprotivi majci, a s druge da se otkrijem kao neko ko stvarno *želi* da nastupi u predstavi *Moje pesme, moji snovi* u Novom vimblodonskom pozorištu.

„Hoćeš da izađemo na piće ili nešto?“, pita me Nora Estradna Vokerova, glasom koji zvuči stvarno zrelo, za razliku od mog malopredašnjeg pokušaja da zrelim glasom razgovaram s tatom. „Ima tu jedan kafe odmah na drugoj strani Brodveja u kome prave fantastične smutije.“

„Znam koji je“, upada Oli. „Prave i prilično dobar kolač s limunom.“

Počinjem da se pitam ne bi li im bolje stajalo ime Vokeri Opsednuti Hranom umesto Estradni Vokeri.

„Mogu da ostavim mlađu sestru dole malo samu da ide na živce svima redom“, dodaje Nora, „ili možeš ti da siđeš da pripaziš na nju, Oli.“

„Uf, mislio sam da idem i ja na smuti i kolač s limunom“, kaže Oli i liči na labradora kome su upravo ispred nosa izmakli keks za pse. „Satima se još nećemo izbaviti odavde.“

„Dobro“, uzdahnula je na to Nora, „zamoliću neku mamu da je drži malo na oku. Ako hoćeš na piće, Libi?“

„Da, rado.“

„Strava. Odvedi ti Libi, Oli, a ja idem da nađem mamu neke mlade zvezde da pripazi i na Kiti.“

Ne predlažem joj da zamoli *moju* mamu, jer ne verujem da bi želela da joj sestricu snađe neka gadna, sumnjiva nezgoda koja će je izbaciti iz nadmetanja za ulogu Brigite, a moguće je i svih ostalih dokle god je po uzrastu u konkurenciji za dečje uloge.

Oli se malo koleba – pretpostavljam da se pribojava da ću, ako bude ostao sam sa mnom, opet početi da cmizdrim kao beba – ali Nora veselo dodaje: „Meni naruči nešto s mnogo ananasa i svačega unutra. Samo ne s kivijem. Mrzim kivi“, pa polazi između sedišta nazad ka vratima, ne ostavljajući Oliju mnogo izbora što se tiče toga hoće li ostati sam sa mnom ili ne.

Oli to muški podnosi, počinje da skuplja stvari da pođemo, a i ja isto tako, pa polazimo ka vratima na koja je izašla i Nora.

„Grešiš što se *Matriksa* tiče, samo da ti kažem“, saopštava mi on kad smo stigli do vrata i pridržava ih da prva izađem. „Možda i nije *Ručak kod Blumingdejla* ili kako ti se već zove taj film s tvojom Odri Hepbern...“

„Ne zove se *Ručak kod Blumingdejla!*“, zagrcnem se užasnuto, a onda vidim kako se Oli kesi, pa shvatim da se samo našalio.

„Da nije onda *Užina kod Debenama?*“

„*Večera kod Selfridžisa?*“, predlažem ja.

„*Zakuska kod Libertija?*“

„*Čaj kod Teska?*“

„*Taj* bih film stvarno voleo da idem da gledam“, kaže on smejući se razdragano.

Dok silazimo niz milijardu stepenica, zakopčavam do kraja svoj sivi duks s kapuljačom, delimično da sakrijem ushićeni osmeh – zato što nisam sigurna da mi je ikada u životu uspelo da ovako zasmejem nekog dečaka – a delimično zato što neću da se neko zagrcne smutijem kad u kafe ušeta devojčica od trinaest godina u svetložutoj haljinici austrijske pastirice.